

Т. А. Ходенко

SECOND-CLASS POSTAGE PAID
AT CHESTER, PENNSYLVANIA

Я ДОРОГА І ПРАВА

Я ЖИТТЯ І СНА 14-6

ПІСЛЯНЕЦЬ ПРАВДИ

ЧАСОПИС, ПРИСВЯЧЕНИЙ ПОШИРЕННЮ ХРИСТІЯНСЬКОЇ ДУМКИ

Bimonthly — THE MESSENGER of TRUTH — Vol. XXXIII

Ч. 11-12 — Листопад-Грудень — 1959 — November-December — No. 11-12

ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО МІСТИНО-ВІБЛИНОГО ТОВАРИСТВА —
ОБ'ЄДНАННЯ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У П А С Ш.

КОЛИСЬ І СЬОГОДНІ

Давно колись ясна зоря
Світила серед ночі
І вабила до себе всі
Людські серця та очі.

Пішли за нею пастухи
Та мудреці зо сходу
І понесли в усі краї
Святу вість для народу.

І нині ось, як та зоря,
Спаситель Сам нам сяє,
І всіх великих і малих
До Себе притягає.

Ід'ть же всі до Нього, ви,
Гріхом розбиті душі,
Несіть Йому серця свої,
І руки, й ноги, й уші,

Й вуста свої, і ваш язик —
Йому на службу дайте,
Йі дарами ви свого Царя
Та Господа вітайте.

І Він народиться у вас
В одній малій хвилині,
І зрозумієте, яке
Різдво святе є нині.

† Наталія Жабко-Погановиц, П. П.

Усіх Братів і Сестер в Україні та на Скитальщині зо святами
Різдва Христового та Нового Року вітає РЕДАКЦІЯ

Із праці на ниві Божій

КРУМЛИН, Пенсильванія, ПАСШ.
У суботу 14 листопада ввечері розпочалися в нашій Церкві врочисті Богослужби з нагоди відкриття та посвячення Господом нового молитовного дому. Урочистості обернулися в справжній місійний тиждень, що закінчився аж у неділю 22 листопада. Сотки мешканців нашої околиці мали нагоду вперше може в своєму житті слухати чудові проповіді, співи хорів, місцевого та з інших церков, деклямації, свідчення, духовну гру на різних інструментах та гарячі молитви віруючих не тільки нашої Церкви, але й тих, що прибували на це свято з багатьох інших громад нашого Об'єднання Українських Церков Америки. Церква з вдячністю та з радістю вітала численних гостей, що разом із нашими членами своїми щедрими дарами спричинилися до збудування величного прекрасного молитовного дому, одного з найкращих у нашому Об'єднанні.

Головним промовцем служив пастор Української Баптистської Церкви в Чикаго брат Іван Поліщук. Крім нього теж декілька вечорів проповідував пастор Української Баптистської Церкви в Гартфордї, Конн. брат Григорій Домашовець. Останнього вечора служив теж словом і чудовою грою на бандурі пастор Української Баптистської Церкви в Ньюарку брат Володимир Домашовець. Крім них узяли участь у Богослужбах пастори та проповідники українських баптистських Церков Н. Шельпук, Л. Жабко-Потапович, Ярослав Папроцький, Іван П'ятковський та теж і місцеві пресвітері-брати Павло Бартків і Іван Беркута. Під проводом тих двох останніх братів Крумлинська Церква з успіхом і на славу Господеві спромоглася на будову чудового молитовного дому. Представники Церков і численні щедри жертводавці вітали місцеву Церкву з бла-

гословенним набутком і бажали їй найкращого успіху та допомоги Божої в будові живої правдивої Церкви Христової.

Церква ще має чималий борг, та зате має надію й на ласку Божу та на любов Його дітей, що допомагали будувати дім і певно допоможуть і далі...

Віруючий.

ПІТСБУРГ, Пенсильванія, ПАСШ.
Свято жнив цього року ми в нашій любій Церкві справляли в суботу 31 жовтня та в неділю 1 листопада. Зливний дощ ці два дні лив майже безперестанку, і це перешкодило багатьом, що обіцяли прибути до нас, виконати їхню обітницю. Проте той дощ і далека тяжка подорож не відстрашила прибути на свято шістьох братів і сестер із торонтовської Церкви з далекої Канади. Під диригентурою бр. Брича цей невеличкий, але чудовий хор так прикрасив Богослужби, що справді чудовий дощ Божого благословення спливав на нас усіх. Численні гості з нашого великого міста та з околиць уважно слухали слова Божого. Деякі з них були вперше в нашій Церкві. Господь нас усіх міцно підніс на духові. Служив словом брат Л. Жабко-Потапович, редактор нашого любого журналу „Післанець Правди”. У неділю дві душі, одна на ранішньому Богослуженні, а друга на вечірньому — віддалися Богові, і це було для нас найбільшою радістю та щастям. Ми віримо, що зерно слова Божого, посіяне того дня, не вмере, а зійде для Спаси, на радість усій нашій Церкві. Наші любі горливі сестри наготовили смачної їжі, що її вистачило на всіх наших гостей на обидва дні. І жодна з наших сестер не відчувала втоми, хоч гостей і роботи було багато. Усі щасливі споминами тих днів. Ми всі дуже вдячні торонтовським гостям і бр. промовцеві, а також нашо-

(Продовження на стор. 15)

„I am the Way, the Truth, and the Life”
(John 14:6)

“THE MESSENGER OF TRUTH”

UKRAINIAN CHRISTIAN BIMONTHLY

Subscription: 1 year \$3.00; half year \$1.50
Editor-Publisher: Pastor L. Zabko-Potapovich

VOL. XXXIII

Заснований 1 січня 1927 року в Зах. Україні

РІК 33

Адреса Редакції та Адміністрації журналу: “MESSENGER OF TRUTH”,
247 EAST ROLAND ROAD, PARKSIDE, CHESTER, PA. — Telephone: TRemont 2-8142.
На цю адресу висилати літературний матеріал, листи, замовлення, зміни адрес, тощо.

Передплату та пожертви слати на скарбника: Mr. J. Piatkowski, P. O. Box 228, Freehold, N.J.

Ч. 11-12 — Листопад-Грудень — 1959 — November-December — No. 11-12

„Я Дорога, й Правда, й Життя”
(Івана 14:6)

“ПІСЛАНЕЦЬ ПРАВДИ”

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТ. ДВОМІСЯЧНИК

Передплата: Річно 3 дол. На півроку 1.50
Редактор-Видав.: Паст. Л. Жабко-Потапович

РІЗДВЯНЕ ПРИВІТАННЯ

Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства.

„Бо сьогодні в Давидовім місті народився для нас Спаситель, що Він Христос Господь”.

Лук. 2:11.

Милу Україну, милий Народ, усе розсіяне по світі Братство наше вітаємо з дійсним Святом Різдва Христового нашим традиційним привітом:

ХРИСТОС РОДИВСЯ!

Скільки світла, скільки тепла, скільки щастя в цій найбільшій, у найвеличнішій в історії світу події! Яку чарівну симфонію добра внесла вона в життя і в душу людську!

Звершилась велика таємниця побожності. Таємниця втілення Сина Божого, як прояв Предвічної Любові до людства. Таємниця відкриття Господньої ласки, як дару спасіння, прощення, виправдання грішника. Таємниця введення смертних у радість життя вічного, у сяйво немеркнучої небесної слави.

Тому в ці різдвяні дні, як щиросерді віфлеємські пастухи, прийдемо з поклонінням до Народженого, як мудреці зо Сходу, принесемо Йому дорогі подарунки душі нашої, аби Він поблагословив усіх нас, щоб сповнитись нам добрістю Його святої волі, і щоб над нами і над поневоленим атеїзмом краєм нашим за-

панували Його правда, свобода та оспіваний анголами спокій.

Славіте Його!

Комітет:

Г. Домашовець, П. Кіндрат, П. Бартків, І. Беркута, М. Тодорук, З. Речун-Панько, Л. Жабко-Потапович, С. Нищик, А. Маяк, І. П'ятковський, М. Подворняк, О. П'ятоха.

Різдво, 1959 р.

ПРИВІТАННЯ

Українського Місійно-Біблійного Товариства-Об'єднання Євангельсько-Баптистських Церков у США.

Усі Церкви, Пресвітерів, Проповідників, Місіонерів та Членів УМБТовариства - Об'єднання вітаємо з величним Святом РІЗДВА ХРИСТОВОГО та бажємо Божого проводу й ясного небесного благословення в наступаючому **НОВОМУ РОЦІ.**

Комітет УМБТ-Об'єднання

ПРИВІТАННЯ

Об'єднання Сестер при УМБТоваристві-Об'єднанні.

Жіночі Гуртки та всіх любих Сестер щиро вітаємо із Святом РІЗДВА ХРИСТОВОГО та **НОВИМ РОКОМ.** Бажємо від Господа великих благословень та успіху в житті й у святому служінні.

Комітет:

Р. Гентош, Ф. Беркута, Ф. Березька, К. П'ятковська, Швець.

ЄВАНГЕЛІЯ ВІД ІСАЇ

Різдвяна стаття професора В. Ф. Марцінковського.

Направду так можуть бути названі великі відкриття, що їх було дано цьому пророкові. Його також називають євангелистом Старого Завіту.

Вдивімся в одне з цих відкриттів. Воно дане в 9 голові книги пророка Ісаї: „Люд, що в темряві блукає, побачить світло велике; живучим у країні тіні смертної світло засяє”. Ці вірші звичайно читаються в храмах за Різдва, бо в них відкривається таємниця Боговтілення. „Бо Хлоп'ятко народилось нам, Син даний нам; влада на раменах Його, а дадуть ім'я Йому: Дивний, Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь миру” (Ісаї 9:6).

У Самарі (Росія) жид К. оповідав мені, як він якось був вражений під час читання цих слів. „Хлоп'ятко... і воно ж Бог кріпкий. Як це може статися? Яким чином у дочасній, обмеженій істоті людини може зміститися Відвічний? Я був у ваганні. Та ось далі в віршу сьомому перечитав: „Ревнива любов Господа Саваота це вчинить”... „Ревнива любов Господа”... замислився я. І неначе блискавка, ця думка освітила темряву в моїй свідомості: „Ревнива любов Господа Саваота, Господа сил, та сама, що створила світ, перепровадила Ізраїля через море й пустелю... Ревнива любов Бога Всемогутнього, що творить чудеса... О, якщо вона це вчинить, то це буде. Нема нічого неможливого для Нього!” І цей жид прийняв вірою правду слів Божих і згодом на підставі цього відкриття Старого Завіту ввірував у Христа і стався послідовником Нового Завіту. За визнання цієї віри він мучно терпів переслідування, за неї був укинений до в'язниці і все ж залишився вірний Христові. Бож він спізнав радість Євангелії, якої не вгасять жодні

в'язниці, заслання й багаття. Та й як не радіти й не бути міцним тому, хто з досвіду знає Месію, про Якого цими словами пророкував Ісаї? Вдумаймося тепер в них, вдивімся в п'ять великих імен Месії, і ми довідаємося про п'ять давних питомостей нашого Спаса. Ми побачимо, що мати такого Спаса — найбільша радість і невимовна перевага. Власне, такого Спаса ми потребуємо. Такої Євангелії потрібно нам усім, бож вона відповідає всім життєвим потребам людини.

Його назвали *Дивний*. І не тільки так назвали, але Він і є такий, бо „ревнива любов Господа Саваота це вчинить”. Аджеж завжди в Бога *слово* і *гн* трапляються разом. Тому в священній єврейській мові обидва ці поняття висловлюються одним і тим самим словом — *д а в а р*.

В єврейському оригіналі стоїть власне не слово Дивний, а — Диво. Христос направду — диво. Бо Він дивним, таємним, недосяжним чином з'єднає в Собі Бога й людину. Він — диво історії. Він не тільки Сам — диво, але й є джерелом дивних речей. Він може зціляти душу й тіло, воскрешати тілесно й духовно, наказувати хвилям і вітрові та й усім бурям землі. Він може створити диво нової людини в нашому житті, і тому Він може наше нужденне, темне, жалюгідне життя зробити *дивним*. Чи ж то не радість мати такого Месію, такого Христа?

Як часто на шляху життя ми тратимо голову, не знаємо, куди йти, що діяти, аби бути гідним людини, жити мудро й радісно. І тому то варт нам знати, що наш Месія є також *Порадник* (Великої Ради Янгол — так стоїть у грецькому перекладі, Септуагінті). Він попровадить, навчить, покаже шлях. У Ньому джерело мудрости. Але порада сама ще не вистачає для людини. Що нам з поради, навіть самої найвищої та

мудрої, якщо в нас нема сили виконати її? Чимало добрих порад ми чуємо від добрих людей. Чимало буває піднесених ідей і теорій, чимало гарних мрій, але ж де сила, аби їх здійснити? Де набрати сили, аби перемогти перешкоди в самому собі та в інших? Бо для духовної боротьби, як і для всякої війни „потрібні рада й сила”. Де ж джерело невтомної, невичерпної енергії? „І молодь, буває знеможе — ослабне”... І тому як радісно знати що Спас, обіцяний світові в пророцтвах Ісаї, не тільки людина, Він — Бог кріпкий. Він не тільки бажає, але й може допомогти в усьому, завжди, в самих найтісніших обставинах. Тому то ап. Павло, що гіркий досвід людського безсилля висловив у словах: „Окаянний я чоловік! хто мене збавить від смерті цієї?” — потім радісно вигукує про досвід віри: „Все здолію в Христі, що мене покріплює” (Філіп. 4:13).

Радості цього життя проминаючі: троянди в'януть, утіхи молодости вщухають, життя згасає. Лишень у Христі маємо Спаса, що є *Отець будучого віку*. Від Нього в нас народжується непроминаюче вічне життя. „Хто вірує в Мене, має життя вічне”, каже Христос. Тільки подумати — через Нього ми можемо вічно любити, через Нього й нас вічно любить Отець Небесний! У Ньому непроминаюча радість, радість без кінця. „Царству Його й миру Його не буде границь”. І це життя і ця радість любови не є себелюбні, не тілесні, не за рахунок добра інших. Це радість любови, миру, згоди з Творцем і всім творивом. Радість у Дусі Святім, свята, чиста...

Бож Той, що цю радість дає, є *Князь миру*, Старший тиші. Він Своєю смертю на хресті погодив людину з Богом і людину з людиною. „Він — мир наш”, каже ап. Павло.

Так благовістив Ісаї, пророчим оком

вбачаючи те, що сталося за сімсот майже років потім. Цікаво, що старовинне жидівське тлумачення, як напр., Таргум Йонатана лічать пророцтво Ісаї за месіянське.

І найрадісніше в ньому це те, що воно дійсно сталося в історії. „Вірне це слово і всякого прийняття достойне, що Христос Ісус прийшов у світ грішників спасти, між котрими я перший”, каже жидівський учений ап. Павло. Тисячі й тисячі з нас, представників різних рас і народів, прийшли до Нього й скуштували радість цієї вічної та всесвітньої Євангелії, почули неземні звуки п'ятиструнної небесної гарфи про те, що нашу грішну землю, в бідній віфлєємській вертеп, до грішного темного серця прийшов Він — Дивний Порадник, Бог кріпкий, Отець будучого віку, Князь миру.

Чи прийшов Він також у твоє серце?

Чи знаєш ти ту невимовну, неземську радість Різдва Христового в твоїм житті? Чи почув ти янгольську вістку, що пробриніла в ту самотню ніч над полями віфлєємськими: „Не бійтесь, ось бо благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився вам сьогодні Спас, цебто Христос Господь у місті Давидовому” (Луки 2:10, 11).

Та вістка сповіщена всім, отже й тобі...

В. Ф. Марцінковський

Привітання

Уміщуючи в цьому різдвяному зислі *немиругу* статтю брата професора Володимира Марцінковського, Редакція й співробітники та й усі читачі „Післянка Правди” вітають любого Брата та його вірну Дружину, що живуть і працюють для Господа Ісуса Христа в далекому Ізраїлю, та бажають їм ще довгих років життя та благословення від Бога Спаса — Князя миру!

ВЕЛИКЕ БЛАГОВІСТЯ

(Лук. 2:10-11)

Це благовістя було проголошене ангелами з неба. Вони зійшли з небесних висот, щоб принести найкращу вістку мешканцям землі, вістку святу, велику... Якщо ангели не могли бачити майбутнього, то вони ~~водночас, одначе~~ могли сподіватися, що цілий світ встане, розбудиться, прокинеться від глибокого сну й як одна душа прийме велике благовістя з радістю й побожно привітає народженого Царя царів.

Але воно сталося навпаки: не тільки Ірод, але й увесь Єрусалим занепокоївся був, коли мудреці принесли цю вістку до міста Давидового. Можна сподіватися, що коли б із цією вісткою прийшли були пастухи, то їм не прийняли б поважно, їм не повірили б, їх висміяли б. Але, коли мудреці, вчені люди з далекої країни сказали, що вони бачили зорю Його на Сході, то Ірод прийняв це поважно й занепокоївся сам і бив на сполох в цілому Єрусалимі. І як це не дивно, але ~~це~~ факт, що те, що в Бога є доброю вісткою, вісткою спокою, радості, в людей, навпаки, є злою, вісткою тривоги. *застереження...*

Так було в світі колись. Так воно є й тепер. Коли проповідується Євангелія спасіння, Євангелія Ісуса Христа, то дуже мало є таких, що вірують у неї. Ви можете говорити з людьми про все — розумне й немудре — й вони будуть вас слухати, але коли ви почнете говорити їм про найкраще із найкращого, про Ісуса Христа, то вони роблять довгі, похмурі обличчя, так якби ви їм прочитали смертний вирок. На жаль, люди чомусь у своїй масі не вважають Євангелію за добру новину. Бо коли б вони вірили в неї, то проповідники не потребували б кожної неділі знову й знову проповідувати ті самі світлі євангельські істини, місіонери не потребу-

вали б витратити для цього стільки сил, енергії, часу та засобів.

Людей не треба побуджувати вірити в добро, коли вони знають, що це добро. Ми любимо благовістя добра, але світ, на жаль, не вірить у нього. Люди не вважають за добру новину того, що Христос прийшов у світ, щоб урятувати й визволити світ. Святий апостол Іван Богослов говорить, що Бог послав Ісуса Христа в світ, щоб спасти світ. Для цього й народився Син Божий. Він прийшов, щоб людство визволити з неволі гріха, щоб ті, що в темряві ходять, побачили світло велике, щоб невірників випустити на волю та проповідувати рік Господнього змилювання. Він прийшов, щоб принести спасіння світові. Але чи вірують люди у це?!

О, так, ті, що духово прозріли, що побачили світло правдиве, ту ясну й провідну Зорю, вони глибоко розуміють велику місію приходу Ісуса Христа, що перевищує й небо, і землю, і людське розуміння. Бо нема кращого благовістя ні на небі, ні на землі, як благовістя Ісуса Христа. Нема, не було й не буде кращого благовістя над те, що „Спаситель народився для вас”...

Чому ж благовістя про народження Христа — велике благовістя?

По-перше, Христос прийшов, щоб визволити нас від тіла смерті. Смерть — це найбільший ворог людства; вона позбавляє людство щастя, радості, вона приносить горе, сльози, трагедію розлуки, коли забирає найближчих серцеві нашому за ту „чорну завісу”; смерть — це найжахливіший ворог! Але, що за радість! — народився Той, Хто ради нашого життя об’явив війну смерті, і Він її переміг. Сьогодні ми можемо сказати: „Поглинута смерть перемогою. Де, смерте, твоя перемога? Де,

твое, смерте, жало? Богові дяка, що Він Господом нашим Ісусом Христом перемогу нам дав”. Тепер смерть — це переможений ворог.

Далі — гріх. Скільки приносить він нещастя, як він розкладає й роз’їдає людське життя. Гріх — це найбільша небезпека для світу. Сьогодні нема зовнішньої сили в світі, яка загрожувала б США. Америка — це наймогутніша країна в світі. Але є небезпека гріха, розкладання, упадку моралі, що зсередини нищить і деградує народ. Гріх ще більше небезпечний в особистому житті, бо слово Боже говорить, що „заплата за гріх смерть”. Хто грішить, той повинен умерти. Це закон, якого ще ніхто не відмінив і відмінити не може. Але, що за радість, коли ми чуємо Євангелію Різдва, яка благовістить: „І вона вродить Сина і Він спасе людей Своїх від їхніх гріхів”. Христос прийшов, щоб спасти людство від гріха, щоб простити наші гріхи, та зняти з нас, з нашої душі та з сумління тягар гріха. О, яке щастя бути прощеним! Чи ви пережили цю радість у вашому житті? Христос прийшов, щоб спасти вас і простити вам ваші гріхи. Тому приходіть до Нього, визнайте перед Ним свій гріх, і Він простить вам і ви в серці вашому переживете блаженство прощення. Я відчуваю биття вашого серця в цей передсвяточний час, я відчуваю, що ви згодні зо словом Божим і бажаєте впокоритись голосові Духа Святого, я відчуваю, що ви бажаєте бути прощеними, але ви неприємно почуваетесь, коли згадуєте минуле, світське, грішне життя. У відповідь на це Господь говорить через пророка: „Коли б гріхи ваші були, як багрянниця — Я, мов сніг їх убілью, коли б, як кармазин були червоні, — обмию їх, як вовну”. — „Гріхів ваших і беззаконь ваших не згадаю більше”. Бог прощає і забуває. Чи це не чудо-

во!? Гріх уже більше не загрожує вам, бо „кров Ісуса Христа, Сина Його, очищує нас від усякого гріха”.

І наступний ворог — це суд. Яка це буде жахлива година, коли людина стане перед Богом із усіма своїми гріхами, які вона поповнила ще з дитинства, з гріхами молодости, з тайними гріхами, що будуть тоді виявлені, і тоді всі побачать нас такими, якими ми є. Люди тепер вдають себе побожними, шляхетними, чесними й чистими, але день той виявить учинки кожного з нас. Навіть думки наші, які часто гайворонням перелітали через нашу голову, які ми старанно ховали від людей, тоді будуть виявлені перед святим Богом. І як соромно буде самим за себе. Але ті, що прийняли Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя, за словом Божим не будуть суджені зо світом. Христос був осуджений за них ще в минулій вічності. Він прийшов, щоб спасти людей Своїх. У Христі грішник стає дитиною Божою, новим творивом, сином нового Адама. Тому, благовістя про Різдво — це велике благовістя, благовістя радості, спасіння, прощення, оправдання і благовістя вічного життя.

Але, щоб це благовістя було не тільки вісткою, а щасливою реальністю в нашому житті, то необхідно не тільки прагнувати те велике, що сталося в яслах віфлеємських, а треба, щоб Христос народився й царював у наших серцях.

Найбільше в вашому житті станеться тоді, коли ви Сина Божого, Ісуса Христа, приймете до ваших сердець. Тоді ви будете урочисто святкувати Різдво Христове не тільки в яслах віфлеємських, а й у вашому серці! Чи ви пережили вже цю радість? А ви її можете пережити, бо „сьогодні народився для Вас Спаситель, що Він Христос Господь”.

Ол. Р. Гарбузюк

РОЗМОВА ІСУСА ХРИСТА З УЧНЯМИ НА ОЛИВНІЙ ГОРІ

Нашого часу не тільки є добрим, але й потрібним знайти хоч трохи часу й подумати над словами, які вповів наш Господь Ісус Христос до Своїх учнів в останніх днях Свого життя на цій землі на Оливній горі. Ці слова торкалися таких питань: 1. Доля Єрусалиму, 2. Фальшиві пророки та їхня діяльність, 3. Історичні події та кінець світу — Мат. 24:1-3, 4-8, 12-14.

Сьогодні в шаленому русі наукового розвою нема людини (хіба за малим винятком), яка б не цікавилася питанням — що буде завтра? Щоб знати, що буде в майбутньому, треба собі пригадати про те, що було вчора.

ДОЛЯ ЄРУСАЛИМСЬКОЇ СВЯТИНИ (Мат. 24:1-3).

По ясній і пристрасній проповіді, яку Ісус Христос виголосив у святині, Він вийшов із учнями, і разом пішли на Оливну гору, щоб там насамоті відпочити. Учні, захопившись панорамною містою, сказали до Вчителя: „Дивися, яка чудова святиня!”

Помилкова цікавість учнів і їхнє захоплення були великі...

Людина завжди цікавиться тим, що бачать її очі, але душа наша хоче бачити щось більше, — вона хоче бачити Бога. „Блаженні густого серця, бо вони будуть багати Богом” (Мат. 5:8). Пилип, учень Христа сказав: „Господи, покажи нам Отця — і вистачить нам”. Ісус йому відповів: „Стільки часу Я з вами й ти, Пилипе, не знаєш Мене” (Ів. 14:6-9). Вже двадцятье сторіччя минає, як Христос дав людям Євангелію — *Добру Вістку*, а люди й досі не знають її. Доказом того, що не знають, є те, що й досі немає правди і спокою між людьми.

УЧНІ ХРИСТА ТА ЄРУСАЛИМ

Учні дивилися на місто й на величаві будівлі з подивом і захопленням! Ісус

Христос дивився зо смутком і слізьми... І він сказав до них: „Чи бачите ви оце все? *Поправді кажу вам: не зостанеться тут навіть камінь на камені, який не зруйнується!*” Цей світ без Христа руйнується. Відні люди, як мурашки, цілими сторіччями будують великі міста, святині і т.п., а через злобу один до одного за пару днів або тижнів усе поруйнують. Самолюбство, злоба, гріх глибоко закорінені в серці людському — нема місця для правди!

Ось приклад із маленької держави Куби: тому кілька років, диктатор Батіста розстрілював своїх братів кубійців; теперішній Кастро досі розстріляв сотки осіб — тих же своїх братів кубійців.

Дуже тяжке враження відбивається на нашій душі, як дивимося на образок: католицький священик уділяє причастя бідній жертві, засудженому до розстрілу; а біля нього стоять із крісами воляки-кати, щоб розстріляти свого брата кубійця.

РАПТОВА ЗМІНА ДУМОК У ХРИСТО- ВИХ УЧНІВ.

Відповідь Ісуca Христа: „*Це все зруйнується*”, раптом змінила захоплення та подив щодо святині. Вона повела їх в події історії... Вони питають Христа: „Скажи нам, — коли станеться це? І яка буде ознака приходу Твого й кінець віку?” Життя тілесне людину гне до землі, душа рветься догори, вона хоче знати, що буде завтра в вічності!?

Друже мій, ти сьогодні цікавишся цим, що бачить твоє око, що чує твоє ухо. Ти не даєш своїй душі піднятися вище, що рветься мов та пташка — до вишин до Бога!!!

Марні людські хвальби й марні надії. Совіти 2 січня пустили ракету на місяць (рос. Луну й тому „Лунік”), і самі не знають, що з нею сталося? На цьому не затримались, і в часі приїзду Хрущова до Америки, вистрелили ракету

СВІТЛО В ТЕМРЯВІ

Спомин із останньої війни

7

Я звернувся до коменданта табору за дозволом продовжити мої релігійні виклади для полонених. Гавітман Гутше прихильно, як завжди, віднісся до моєї просьби, але водночас завагався: у найближчих днях мав прибути з Стрия його начальник, що нібито не досить був прихильний до всякого роду релігійної діяльності серед советських полонених; отже, гавітман радив почекати його приїзду.

За пару днів у таборі почалася метушня, біганина, і заклопотаний гавітман повідомив мене, що завтра вранці має прибути до табору начальство. Усюди чистили,мили, прали, замітали, словом, наводили порядок. Дійсно на другий день (це був останній день 1943 року) у п'ятницю вранці автами прибула велика група військових. Я стояв позаду таборових старшин, що при брамі зустрічали прибулих.

На чолі їх виявився не тільки полковник з Стрия, але сам головний комендант таборів полонених генерал-губернаторства (так називалася колишня східня Польща). Це був генерал-майор Вітас, колишній старшина австро-угорської армії. Я зустрічав його вже не раз у Ченстохові та Пьотркові. Обходячи старшин і вітаючися з ними, він пізнав мене, з усмішкою привітав і відразу запитав, як іде справа з моїми релігійними викладами? Я в парі речень розповів про останній виклад на тему — Чи існує Бог? Генерал уважно вислухав і подякував мені, сказавши, щоб я продовжував ці виклади. Гавітман з приємністю прийняв наказ. При цьому я зауважив, що деякі старшини з Стрия багатозначно та, як здавалося мені, навіть саркастично перезирнулися між собою.

Генерал пішов оглядати табір і наказав мені бути при ньому за перекладача. Він уважно та докладно цікавився положенням і побутом полонених і, розпитуючи їх та вислухуючи їхні рапорти, просьби та скарги, терпляче та не формально, а дійсно щиро та сердечно прийняв просьби та тут же з місця робив відповідні розпорядження. Між іншим, найчастішою проською кожного українця було, щоб його звільнили з табору додому. Генерал старанно розпитував прохача про його родинний стан, про місцевість і тут же давав наказ справу задовольнити. Таким чином у цей день сотки галичан, волиняків і наддніпрянців були оцасливлені обіцянкою, що вони будуть звільнені. І дійсно, ці звільнення почали переводитися зараз же по Новім Році.

За обідом у старшинській їдальні генерал почав докладно мене розпитувати про мою діяльність і при цьому заявив перед офіцерами своє духовне обличчя. Замолоду він виховувався в духовній колегії при сзуїтському монастирі в Хирові, у Галичині. Він згадав про легке та не завжди побожне життя ченців і підкреслив, що те їхнє життя та немо-

(Далі буде)

Гр. Домашовець.

ральність були б привели його до невірства та безбожництва, якби не один старий щирий чернець, що завжди читав та студював із охочими учнями святу Біблію. Глибока пошана до Біблії в нього залишилася на все життя. Генерал підкреслив перед офіцерами цей вплив Біблії на його душу і виразно сказав, що то Біблія примушує його вважати полонених за людей, за твориво Боже, до яких ми, як християни, повинні виявляти не тільки прихильність, але навіть і любов.

Старші офіцери уважно слухали генерала та деякі з них залюбки з ним згоджувалися. Зате я знов зауважив, що молодші не тільки не годилися з начальником, а й були ворожі щодо його поглядів. Видко було, що тільки залізна німецька дисципліна та пошана перед генеральською рангою стримувала деяких нацистів-безбожників від сперечання та дискусії... Генерал по обіді виїхав.

Уночі, підчас зустрічі Нового Року деякі старшини одверто висміювали старого генерала за його гуманність у відношенні до „унтерменшів” (недолюди), як вони називали не тільки росіян і монголів, але і українців, узагалі, усіх полонених радянської армії... Глузували й над любов'ю генерала до Біблії святої...

Наступного дня полонені мали свою театральну виставу, а по ній, зараз же по обіді я продовжив свій виклад на ту ж тему — Чи існує Бог? На цей раз слухали ще з більшою увагою. Я підкреслив їм, що генералова людяна поведінка, на мою думку, пояснюється тільки його вірою в Бога та пошаною до слова Божого.

По скінченні викладу та по питаннях і відповідях, до мене підійшла група лікарів-полонених із таборової лікарниці, що почали просити відвідати шпиталь і хворих. Під вечір я вибрався на ці від-

відини. Набрал із собою досить цукорків та інших солодоців, що їх припасав від довшого часу й пішов до хворих. Узяв із собою також десятки Нових Заповітів і окремих Євангелій. Обійшов усіх хворих і роздав їм свої запаси солодоців духовних і матеріальних. Багато й довго розмовляв із ними, головним чином, на духовні теми. Декілька лікарів не відступали від мене та теж прислухалися до моїх духовних бесід.

А коли скінчив обхід, ті лікарі почали просити мене, щоб я пішов до їхніх приміщень і побув із ними. Справа ускладнялася тим, що о год. 6-ій увечорі брами й вихідні двері шпиталю замикалися й при них ставилася спеціальна озброєна варта. Лікарі з огляду на це почали просити мене, щоб я перебув усю цю ніч із ними... Ні на хвилину не вагаючися, я згодився... Ніколи потім у моєму житті не міг я забути цієї ночі, першої ночі нового 1944 року.

Це була дійсно незабутня ніч... Серед сімнадцяти лікарів були представники всіх народів радянського союзу: українці, росіяни, білоруси, монголи, кавказці... Отже, довелося мені з ними говорити виключно по-російському, аби всі мене розуміли. І ми проговорили цілу ніч, до самого ранку, до 6-ої години, коли відмикалися брами... Ні слова не було сказано ні про війну, ні про політику, ні про становище на фронті, ні про життя тілесне та матеріальне... Усю ніч ми говорили про духовне життя людини, про Господа Бога, про Його Слово, про життя вічне; про єднання з Богом, про Його безмежну любов до людини, до грішної, бідної людини... І негайно почалося читання Божої книги; посипалися численні, гарячі, щирі, пристрасні питання лікарів, і я, із молитвою в душі, відповідав, як тільки Господь давав мені сил, розуму, здібности та знання Правди Божої — відповідати на все. І одверто, хвалячися Господом

та Його поміччю, можу твердити, що відповіді на їхні питання давав Сам Бог через мої слабі немічні уста... І декілька разів я пропонував лікарям — помолитися зо мною до Спаса Христа.

Під час першої молитви молився я сам лише; ніхто з лікарів не приєднувався до моїх благань. Але вдруге пішло вже інакше. По півночі, бачачи зворушення деяких із них, я запропонував знов помолитися, але вже навколішках. І, яка була моя радість, коли абсолютно всі стали на коліна. Навіть троє таких, що вперто твердили, що ніяк не можуть почути присутности Бога, бож вони — атеїсти...

І знов, яке було моє щастя, коли декілька з них почали теж молитися, хоч спочатку несміливо, нерішуче та непевними голосами... А коли, вже над ранком, я запропонував помолитися востаннє, молилося знов декілька, вже певніше та гарячіше... І, нарешті, один із невірників, у сльозах почав благати Бога за свою погибаючу душу... А за ним інший, теж у сльозах каяття та покути...

Процався я з ними, як з братами, обіймаючись та святим цілуванням припечатуючи нашу спільність і єдність у Христі Ісусі...

Коли відходив, благали мене, щоб я наступної неділі прийшов знов до них „на всенощну” службу для Господа... І я урочисто пообіцяв це вчинити... Тільки, як завжди, додав: якщо Господь дозволить це зробити... Бож знав, що й на це має бути воля Того, Хто всім керує в нашому житті...

Тож, очевидно, Його волі не було на це, щоб я ще раз побував із ними...

Бо за п'ять днів сталася несподівана подія, що перешкодила мені виконати мою обітницю... Ворог душ наших втрутився до справи й усе пішло інакше...

Далі буде.

Л. Ж.-П.

Віки й наука

Пливуть віки, немов вода рікою,
Яка біжить між кручами з гори,
Бо знає путь... Йї керована рукою
Всевишнього — хоч бурі, хоч вітри.

Щоб все збагнути розумом, — то мука,
Всю творчість Божу, так короткий він...
Пливе життя, пливе з ним й наука,
Як та вода руслом у перегін.

Пливуть віки, як та вода з-між горів,
Поміж камінням круглої землі...
Наука й люди — мов ті краплі в морі
Мов пара та, зникаюча в імлі.

Пливе вода й шумить поміж камінням
Мистецький твір, дивись й не вийдеш
з див!

Тут річка й верби мов би в Україні,
В Америці... І хто ж їх насадив?

Тут інший світ, вони ж такі похилі,
Лиш не оспівані, тугою рідних слів —
В країні волі... О, мій Боже милий!
Коли ж то скрізь полине волі спів?

Де є почин і де кінець науки,
Непрослідними тайники землі?
Багато ще і сліз, і горя й муки —
Зазнають люди, бо життя в імлі.

Ба, й розум людський не орлині крила,
Звичайна сітка — різности наук...
В яких людина тратить віру й силу,
Бо в'яже крила — гріх, хижак, павук.

Даремна Дарвінова — часу трата —
Вся є волюці я його думок...
Бо смерть прийшла й сказала: друже-
брате:
„Чотири дошки — ось це твій дімок”.

Біжить вода, пливе і не вертає,
До океанів із усіх сторін...
І люди, і наука — все минає,
Та не мине воскресений день творінь.

Як вдарить дзвін, сурма заграє дивна,
Дзвін звуків грому — ангольських
пісень,

І хоч-не-хоч прокинеться людина...
Зобачить світ новий, і вічний день...

Л. Забіренко

Гардінер, 1959 р.

—оОо—

У ПУЩАХ І В БАГНАХ

П о в і с т ь

6

Вістка про смерть маленької Олесі блискавкою рознеслася по околицях, по всіх селах і хуторах — на північ аж до Пружан, Шерешова й Біловіжської пуці; на південь до Жабинки, Кобрини та Дорогичина; і на схід до Хомська, Берези Картузької та до Сільця, словом, до осель над річкою Ясьолдою, за якою на схід і на північ тягнулися вже „литвини”, цебто білоруські селища, що своїх українських сусідів на заході звали по-стародавньому „хохлами”.

Натурально, нікому з усіх тих мешканців і на думку не спадало журитися та побиватися за Олесею, про яку з них ніхто жодного поняття не мав. Але всі чули про багатого та гордого Савчука. І тому кожному було цікаво, як він тепер „поставиться” на похоронах і поминках своєї внучки. Головним же, що поширювало ці чутки, було те, що всі сподівалися при тій нагоді добре наїстися та напитися. І їхні сподівання цілком справдилися.

Савчук дійсно „поставився” та держав фасону...

Були замовлені священики з сусідніх містечок і міст; найнятий хор аж із Пружани мав налічувати до тридцяти душ. У багатьох церквах околиць були заповіджені спеціальні літії, парастаси, панахиди та й навіть урочисті поминальні літургії. У церквах священики виголошували запрошення прибути на похорон і на поминальний обід; для нього мали бути зарізані барани,

кури й навіть один бик. Містечкові корчмарі дістали замовлення на безліч горілки й пива, а для почесних гостей — і на вино. Чутки про ці приготування розносилися по лісових селах і, як звичайно, люди з жадобою обговорювали їх і вдесятеро збільшували.

Тож, нема дива, що в день похорону сила силенна людей потяглися з усіх боків до затишного хутора під Оранчицями.

Велика простора хата Савчука не могла змістити й сотої частини гостей, що купами стояли навколо хати і вухами прислухувалися до сумних церковних співів, що з хати через відчинені вікна долітали до них. Очима ж вони зиркали до великого саду, де під овочевими деревами накривалися довжелезні дощаті столи та просто на траві стелилися рядна на сотки людей, а носами ловили смачні пахощі, що неслися від великих казанів із багатого їжею...

У самій хаті ледве змістилися священики, хор, родина та почесні гості.

Олеся лежала в маленькій дорогій труночці, обложена сдбабами, оксамитами та квітами. У головах коло неї лежав невеличкий тлумочок із найдорожчою дитячою одежею, положеною „на запас” для позагробового життя. Усі люди клали мартвим таку одежу, хоч і не знали самі, навіщо вона мертвому? Не знали бо, що цей звичай — класти мертвому запас одежі іще з стародавніх поганських часів, коли наші предки вірили, що мертві й на тамтому світі потребуватимуть і їжі, і одежі й навіть грошей. Тому селяни клали в труну й свої останні нужденні мідяки, аби небіжчик мав щось на видатки.

Стара Савчукова гостро пильнувала, аби всі ці забобонні обряди були дотримані достеменно. Тому Савчук і поклав біля Олесиної голівки купку грошей... але не мідяних, і навіть не сріб-

них; і навіть не польських нових грошей, бож не знати, чи на тамтому світі щось варті ті польські монети чи папірці?

Тож поклав купку справжніх, золотих, царських, блискучих монет — по п'ять, десять і п'ятнадцять рублів...

І в натовпі навколо хати про це вже знали, і побожно зідхали й з заздрістю шепотіли про те, що похорон дійсно вартий того, щоб на ньому бути...

А Олеся лежала тихо-тихо, ніби прислухаючись до співів і вигуків попів. Її бліденьке, тоненьке та ніжненьке обличчячко подібне було до тих янголятків, що їх малюють на образах. І біля губочок склалися дві малесенькі зморщкі, і здавалося, що вона легенько всміхається та нібито питає, для чого це люди все це чинять, коли воно все вже їй непотрібне?...

Вже в хаті на панахиді присутні звернули увагу на те, що мати й батько Олесі ні разу не заплакали... Бо всі плакали, а стара Савчиха найбільше, а батьки померлої ані-ані! І друге, що кидалося в очі всім — це було те, що ті ж батьки не хрестилися руками... Старий Савчук крізь сльози не міг дивитися ні на кого, тож не дивився й на Василя й Тетяну, батьків небіжчиці. Та стара Савчукова, перестаючи плакати, увесь час шепотіла до чоловіка, звертаючи його на те, що молодший син і невістка не плачуть... Це було дуже підозріливо...

І на це вперше звернули найголовнішу увагу численні гості, як тільки Олеся винесли з хати й понесли на цвинтар. Бож усі зараз почули страшні ридання баби Насті, і тому почали цікавитися, чи плачуть батьки. Виходили з подвір'я, і тому матері небіжчиці належалося б найголосніше заридати, закричати, падати на землю та хапатися за труну й питати доченьки, навіщо вона кидає хату, і батьків?...

Треба було „причитувати” кричати жалісні словечка. Тож було дуже дивне й обурююче, що Тетяна всього того не робила.

Стара Савчиха було штовхнула Тетяну й зашепотіла до неї, нагадуючи про її обов'язок. Але Тетяна тільки дивно поглянула на свекруху й навіть, так їй може здалося, всміхнулася до старої... Тоді Савчиха повернулася до старої невістки Мотрі й хотіла її попросити, щоб та бодай про людське око трохи поревла... Та як глянула на Мотрю, то й сама злякалася: та була бліда, як стінка, уся тряслася й щось увесь час шепотіла...

Не було іншої ради, як звернутися до дочок — Марії й Марти. Ті послушались матері, і всі троє разом почали кричати та причитувати...

Люди все те бачили, примічали, і дивувалися батькам Олесі та твердості їхніх сердець. Зате, почувши голосіння Насті й її дочок, самі почали плакати та схвально хитати головами, бо всі троє промовляли дійсно гарно, голосно та жалісно.

Ішли довго-довго аж до цвинтаря, і хор увесь час так жалібно виводив: „Святий Боже, Святий Кріпкий, Святий Безсмертний, помилуй нас!” Часами похід на виклик священика зупинявся; диякон проголошував святої Євангелії читання, і потім ту Євангелію довго виспівували над труною. Потім знов ішли, і Савчукова з дочками починала причитувати. І всі люди потиху казали одне до одного:

„Оце похорон... дай, Боже, кожному такого похорону!”...

І на цвинтарі всі пильно дивилися, чи заплаче Василь або Тетяна, батьки...

А вони, як на гріх, не плакали... Хор вже почав жалібно так виводити: „Зо святыми упокой, Христе, душу младенця твого, ідеже ність болізнъ ні печаль, ні воздыханія, но жизнь безко-

нечная"... При цьому мати мусіла б неодмінно впасти навколішки та заголосити... І всі з напруженням чекали... І раптом... усі здригнулися... Мотря зненацька рішуче ставала на коліна... Зараз заголосить...

Таж таки не заголосила... А спокійним, хоч трохи зворушеним голосом почала... Що? Плакати? Ні ж бо, а говорити...

„Боже Отче, Творче неба і землі! Ти, що створив людину та вдихнув у неї Свого Духа і життя! Я дякую Тобі за Твою відвічну ласку й милосердя до нас, недостойних і нікчемних! Я дякую Тобі й за цей тяжкий іспит моєї віри й вірності. Я вірю, що ти з любови послав нам тяжкого хреста... вірю, що Ти любиш нас, бож Ти й Сина Свого за нас на смерть на хресті послав... Боже, Ти дав мені доню, але тепер і забрав її... нехай ім'я Твоє буде благословенне”...

Це було так несподівано, так дивно, химерно... Та якби так молився піп, то все було б у порядку... Але молилася жінка, молилася тоді, як хорів треба було співати... Хоч її молитва була така гарна, така зворушуюча та чутлива, що всі мимоволі заслухалися... Але так не годилося робити, бож таке чинять тільки оті огидні, нікчемні штунди. Таж вони в Бога не вірують, священників не шанують... І вона наслідує тих недовірків? Скандал, ганьба і... Священники гаряче щось один до одного зашепотіли; потім один із них кинувся до диригента хору, і тоді хор раптом рявкнув: „Надгробноє риданіє, творяще піснь — алілуя, алілуя, алілуя!”...

А Мотря продовжувала свою молитву, і вже не говорила, а кричала: „Боже, дякую Тобі, що Ти відкрив мені мої очі! Відкрій же очі цим сліпцям, і дай пізнати Твою правду!”... Хор співав, священники спішили закінчити службу й заглушити молитву Мотрі своїми ви-

гуками... Нарешті заспівали — „вічная пам'ять, вічная пам'ять, ві-і-і-чна па-а-мять” — і почали засипати домовину землею...

Усі кинулися від могили до цвинтарної брами, і спішно посунули назад до хутору Савчуків, жваво обговорюючи всі події цього дня...

А потім настали поминки. У саду сотки селян, а в хаті священники та почесні гості... Василь і Тетяна кудись зникли. Стара Савчукова кидалася на всі боки, віддаючи накази та розпорядження. Настала найкраща частина врочистости — поллялася горілка, пиво; понесли на столи гори хліба, м'яса, вареників і голубців, сиру, масла, ковбас, яєць — усього без кінця...

Старша невістка Мотря сиділа на одному місці, не їла, не пила, була, як нежива. Її чоловік Пилип увесь час не відходив від неї й просив іти та лягти відпочити... Гості понанивалися та почали співати...

А наступних днів по всіх селах і хуторах розповідали про похорон і поминки... Розповідали про Тетяну та її дивну молитву... Про Мотрю, що раптом почала плакати... кинулась на землю й кричала: „Господи, прости, прости, прости мене грішну та прокляту!”... Згадували, як підшиті гості побилися, а потім порізалися... троїх повезли до лікарні... Повезли до тієї ж лікарні й благочинного священника Глупарьова. У нього від вареників і голубців і м'яса стався заворот кішок, і він за два дні помер...

Одні твердили, що помер від голубців, а другі, що від баранини. Треті удоводнювали, що винне було холодне пиво. Не згоджувалися між собою. Не годилися теж щодо кількості вареників, що він їх поїв...

Проте, пригадуючи все випите та з'їжене, померлого Глупарьова та од-

ного з порізаних, що теж помер, усі згоджувалися в одному: що такого похорону та таких поминок вже давно не пам'ятають.

І, побожно перехрестившись, казали з переконанням:

„Оце похорон, так дійсно похорон! Дай, Боже, кожному так помирати! Царство небесне, вічний покой! Вічная пам'ять”...

І при цьому з жахом передавали страшну, неймовірну вістку, що Василь і Тетяна, то значить молодший син Савчука та невістка Савчукова пішли в штунди... І знов хрестилися і побожно промовляли:

„Направду, кінець світу настає! Подумайте, у такій добрій православній родині, і така зараза вдерлася! Кінець світу мусить бути”... І ще раз побожно хрестилися руками...

Далі буде.

Л. Жабко-Потаповиз.

—oOo—

Велике Свято

Різдво, Різдво, велике свято...

Радійте істини голодні,

Бо в тілі людському Син Божий
Прийшов на землю вам сьогодні.

Він залишив пречисте небо,
Отця, та анголів, та славу;
Зійшов сюди до нас на землю,
Щоб муку тут прийняв криваву.

В цей день Різдва, хотів би, друже,
Тебе я щиро запитати,

Чи віриш ти, що сам Син Божий
Прийшов за тебе кров пролляти?

Чи віриш ти і щиро й сильно.

Що народився Він для того,

Щоб з грішного ти добровільно
Міг навернутись до святого?

Чи віриш ти, що кров пречиста,
Що з ран Христових впливала,
Таку ще й нині має силу,
Щоб гріх найтяжчий обмивала?

Чи знаєш ти, що гріх-неправду
Один Христос перемагає,
Що тільки той є переможцем,
Хто Господа у серці має?

Чи ти надієшся, що в небі
Ти будеш перед Ним стояти

І разом з усіма святими
Нові пісні Йому співати?

Якщо в це все ти віриш, брате,
То це Різдво, цей день важливий
Ти святкуватимеш, як свято —
Правдиве, радісне й щасливе...

Юхим Назарук

П. П. 1936.

—oOo—

ІЗ ПРАЦІ НА НИВІ БОЖІЙ

(Продовження зо стор. 2-ої)

му проводячому братові Арк. Мулькові, що ревно працює разом із усіма нами для Господа в нашому гарному молитовному домі та в місті.

Марія Новак.

МІСІЙНІ ВЕЧОРИ в двох американських баптистських Церквах в стейті Нью-Джерзі були проведені проводом УМБТовариства-Об'єднання Церков. І тепер ці Церкви в Бріджтон і Квінтон матеріально допомагають нашій українській праці. Дбанням і зусиллям брата Ів. П'ятковського при співучасті брата Павла Барткова та хору Крумлиньської Церкви під проводом брата Івана Беркути наше УМБТовариство здобуває щораз нових приятелів для праці Божої серед українців. Англійською мовою на цих місійних виступах служить сестра Богуслава Жабко-Потапович. Молімося за цю благословенну роботу!

Приятель.

У неділю 1-го листопада Українська Єванг. Балт. Церква розпочала в Нью-Йорку Богослуження в новому приміщенні, просторнішому та кращому.

Докладну адресу нових зібрань знайдете на сторінці 20-ій цього числа.

НЕ В Т І К . . .

(Свідोцтво спасеного)

„Куди я від Духа Твогого
їду, і куди я втегу від облиз-
гя Твого?“ (Псал. 139)

Послухайте, а я розповім вам, як я колись тікав від Нього, й як Він знайшов мене і спас. . .

Замолоду я жив так, як живуть усі світські люди. Грішив, не оглядаючись ні на Бога, ні людей. А понеже називався я християнином, то йшов до церкви, там говорив молитви устами своїми, хрестився руками, бив поклони, сповідався, причащався, а потім зараз же повертався до старого гріховного життя. Я пив, курих, грав у карти, розпусно жив і . . . нарікав на Бога й на людей, що ніде нема справедливости.

Це життя запровадило мене до того, що я покинув свою власну дружину й троє діточок, а грішив з іншими жінками. Але в душі своїй я ніколи не мав спокою. Щось мучило мене, хтось і вдень і вночі докоряв мені. А найгірше мучило мене, коли я десь здалека в місті бачив мою жінку або одне з своїх дітей. Я зараз же скручував у бічну вулицю й тікав.

Та з протягом часу мені ставало щораз тяжче. Як тільки я бачив свою дитину, що йшла в школу, той черв'як, що гриз мене, бунтувався й докучав мені. Я йшов до шинку й пив, але не міг того хробака залляти. Якийсь голос говорив мені, що жінка тяжко працює та бідує утримуючи себе та дітей. Я ніде не знаходив спокою.

Тоді я вирішив тікати. Потайки я купив білета й виїхав до Львова. Мені здавалось, що там я буду спокійний. Знайшов працю, помешкання. Ходив з новими приятелями та приятельками по забавах, по ресторанах. Мені вже здавалось, що я втік . . .

Але одного разу на забаві я побачив якусь жінку з дітьми і мені зараз же пригадалися мої власні. В той вечір я не міг вже спокійно забавлятися. Я прийшов до свого помешкання й тяжко замислився. Що то мало бути? Мені здавалось, що хтось невидимий сидить у кімнаті й тихо але настирливо дивиться на мене. Не говорить, не докоряє, а тільки дивиться. І неначе з глухом питає мене: „Ну, що, втік? Ні, не втечеш, ні“ . . .

І цей „хтось“ почав все частіш і частіш з'являтися до мене, і мучив він мене, і не давав спочинку.

Тоді я покинув Львів і поїхав до Познані. Мені здавалось, що аж там я заспокоюсь. Але дивна річ — як тільки я влаштувався там, почав працювати на фабриці, зараз же почалося знов. Одного вечора, коли я ліг в ліжку, я почув, що „хтось“ знов сидить у кімнаті і мовчки дивиться на мене. Ах, яка це була мука! Ні музики, ні горілка, ніщо не могло її здійснити з мого серця. Там лежав тяжкий камінь.

Не преминуло й року, як я дістав закордонний паспорт, візу й потихеньку сів до кур'єрського потягу. Коли їхав через Німеччину, тішився, що так зробив. Мені було легше. Я думав, що вже втік. Та недалеко від бельгійського кордону я раптом почув, що „хтось“ сидить на лавці проти мене й дивиться мені просто в душу. „Хтось“ без паспорта, без візи й без білета всів до потяга й ні на хвилинку не покинув мене . . .

У Парижі я почав працювати, забавлятися, оглядати велике місто з його метушню та дивами й на якийсь час той „хтось“ покинув мене. Я думав, що „його“ не перепустили таки десь через кордон. Я перехитрив „його“.

Та один раз в свято „він“ знайшов мене. На Єлисейських Полях я побачив двох невеликих бездомних хлопчиків, що притиснувшись один до одного,

спали на лавці. А коло них сидючи спала бідна жінка, тримаючи на руках сплячу дівчинку. Була осіння мокра, холодна ніч . . . Щось ударило в моє серце. Неначе моя жінка з моїми двома синочками й донечкою! Жінка була зовсім неподібна на мою, діти так само. Я знав, що то не мої, але мій спокій від тієї ночі згинув. Коли я їхав до фабрики в „метро“ (підземна залізниця), „хтось“ сів за мною до вагону. „Він“ ходив за мною по слідах, весь час дивився на мене. Тільки горілка на деякий час відганяла „його“. Я почував, що слабію на силах, що старіюсь. Три роки минуло від того дня, як покинув свою родину, а мені здавалось, що я прожив уже сто років.

Тоді вирішив зробити йще одну спробу. Виробив собі документи, зібрав гроші і поїхав до Шербурга. Там сів на великий пароплав, що від'їздив до Америки. Зрозумійте мою радість, моє полєгшіння, коли я побачив безмежний океан. На сході зникали береги Європи. Я почував себе вільним, здоровим, щасливим . . .

Але зрозумійте мій жах, що обхопив мене, коли я нараз побачив, що той мій ворог, той „хтось“ стоїть біля мене опертий на поруччя й дивиться на мене . . . Я сів у крісло й закрив очі руками, схиливши голову в долину. Все пропало.

Для „нього“, для того мого напасника, мого ворога не існувало ні кордонів, ні паспортів, ні віз, ні білетів, ні жодних інших перешкод. Мене обняла чорна, смертельна безнадійна розпука. Що робити? Я розплющив очі й подивився на безмежний глибокий океан, що на ньому котилися хвилі. І якийсь голос подав мені пораду: „Кинься до води. Там кінець усьому, повне забуття“. Але той „хтось“ суворо дивився на мене й я виразно почув його погрозу: „не роби цього, бо й це не спасе тебе.

На дні океану, навіть під землею Я знайду тебе. Нікуди не втечеш“.

„Він їхав зо мною до Америки і зійшов разом на берег. Зо мною „він“ ходив, їздив, працював, їв, спав, переносився з одного помешкання на друге, переїздив з одного міста до другого. Часами мені здавалось, що я не витримаю й збожеволю. Скільки раз я думав про те, щоб лягти під потяг, кинутися з двадцятого поверху, або відкрити газ у кімнаті . . . Ні в Чикаго, ні в Дітроїті я не спасся від „Нього“.

На одній з нью-йорських вулиць зібрався тлум народу. Був якийсь мітинг, зібрання. Я не міг пробитися через натовп. Мусів на хвилину затриматися. Мимоволі почув промовця. І, о диво! Він говорив про мене! Я протиснувся ближче й напружив слух. Серце моє колотилось. Він кричав до мене: „Нікуди не втечеш! Ні! Ніде від Нього не сховася! Він усюди тебе знайде! Літаком у повітрі не втечеш, ні пароплавом за море! Щоб ти кинувся в безодню ніягарського водоспаду, і там тебе рука Його знайде! Не втечеш! Твій гріх знайде тебе!“

Я стояв, як прикутий і слухав, слухав. А потім з людьми, нічого не бачачи навколо себе, як зачарований, пішов до великої залі. І там знов слухав, слухав. Як найкращий напій пив ті слова. Говорили вже інші. Про Божу любов, про покаяння, про спасіння від мук і гріхів. Про Христа милосердного, доброго, любого.

Ах, як я плакав там! Здавалось мені, що море сліз вилється з мене. . . Разом з декількома плачучими чоловіками я вийшов наперед, впав на коліна й молився.

І з моєї душі раптом звалився тягар. . . Я почув, що того мого ворога, що переслідував мене, вже не було. Не було його й у кімнаті. Здавалось, що Сам Христос сидів напроти мене й дивився

мені в душу, коли я пізно вночі сидів і писав довгого листа до дружини й діточок. Писав, перечитував написане й плакав тихими радісними слізьми. А, скінчивши листа, довго і гаряче молився. Це була перша ніч, що я її переспав спокійно.

На другий день знов „його” не було. „Він” назавжди покинув мене. Я поніс на пошту листа й гроші для родини.

А за місяць прийшла відповідь. Тремтучими руками розірвав листа й вийняв фотографію моєї дружиноньки й діточок. Плакав і цілував їх. А потім перечитав у листі, що вони простили мене й хотіли би мене бачити.

А ще за рік я стояв на пристані й крізь сльози бачив, як на великому пароплаві, що прийшов з Європи, моя дружина й трое діточок махають руками. А коли обняв їх, то думав, що вмру від радісного, щасливого плачу.

Тепер ми всі четверо є членами однієї церкви.

Христос мене догнав... Слава Йому!
Ф. Я.

— оОо —

ПО ДЯКА

Цими рядками мого листа звертаюся до всіх братів і сестер, що цього року побували на Конвенції в Честері. Починаючи від 1935 року я не перепустив жодного річного з'їзду та особливо вчашав на всі з'їзди та Конвенції українських віруючих. Проте цього року я перепустив нашу Конвенцію, бо якраз перед нею я занедужав був тяжко й опинився в лікарні, запавши на поважне запалення.

Деякі з братів і сестер відвідали мене в лікарні та при цьому з захопленням оповідали про те, як чудово-гарно відбулася наша Конвенція, і підкреслювали, що цього року настрої, спокій та духове захоплення учасників її були значно вищі, як років попередніх.

Я з слізьми дякував за цю радісну вістку, особливо тому, що й я мої німічні молитви заносив у моїй недузї до Господа, аби Він Сам тримав його провід над з'їздом і його учасниками; і Він вислухав і мої благання. Тож я неначе був із усіма Вами разом на тій урочистості та разом із усіма пережив її благословення.

Дякую всім братам і сестрам, що вони й мене, неначе того розслабленого, приносили в молитвах до трону ласки Божої, що й уздоровила мене. Я вірю, що Бог почув Ваші молитви, і тому я знов можу разом із Вами прославляти Його ймення ще на цій землі.

Прошу й надалі не забувати мене німічного в Ваших молитвах. Вітаю всіх і бажаю всім радісних і благословенних свят Різдва Христового та Нового Року!

Ваш у Христі найменший брат
Дмитро Гентош.
Філядельфія, ПАСШ

ОГОЛОШЕННЯ

Нові видання. 1. *Цар із Дому Давидового* славетня повість Д. 4. Інграма. 324 стор. Саскатун 1959 р. Ціна 1.25 дол. Пишіть на адресу:

Mr. J. Skula, 1509 South Cuylef Ave.,
Berwyn, Ill.

Звідти ж дістанете духовні трактати та книжки.

2. *Збірник християнських пісень* без нот. Збірник має всі 726 псалмів нотного співаника "Відродження", які в обох співаниках мають ті самі порядкові числа, що влегше користання обома співаниками, а крім того має ще додаткових понад сто пісень із різних співаників. Цей новий співаник, безумовно, пошириться по всіх наших церквах, громадах, хорах і в родинях у всьому світі. Ціна одного примірника — 4.50 дол.

Виписувати співаник із Gospel Press,
Box 126, Saskatoon, Sask., Canada.

ВІСТІ УКРАЇНСЬКОГО МІСІЙНО - БІБЛІЙНОГО ТОВАРИСТВА - ОБ'ЄДНАННЯ СВАНГЕЛЬСЬКО - БАПТИСТСЬКИХ ЦЕРКОВ У ПАСШ

СПРАВОЗДАННЯ ГОЛОВНОЇ КАСИ

До каси УМБТва-Об'єднання Церков вплинули дальші пожертви, передплата на журнали та членські вкладки від наступних Церков і поодиноких осіб (у доллярах):

На місійну працю: Америк. Бапт. Церква Віри Брукгевен 100, Ан. Журинська 10, Об'єднання Сестер при УМБТ 50, Америк. Бапт. Церква Віри Брукгевен 145, Бапт. Церква Бріджтон 25, Жіночий Гурток Україн. Бапт. Церкви Ніагара Фолс 10, Україн. Бапт. Церква Нью-Йорк 16.12, Родина Дм. Гентош 15, Україн. Бапт. Церква Вонсакет 30, Родина Н. Дендяк 35, Родина Яр. Швець 150, Об'єдн. Сестер УМБТва 50, Ан. Журинська 10, Америк. Нед. Школа Церкви Віри 50, Родина Й. Курівчак 20, Україн. Бапт. Церква Мінеаполіс 10, Україн. Бапт. Церква Іст Пістон 10, Америк. Бапт. Цер. Бераха Бріджтон 25, Україн. Бапт. Церква Чікаго 470, Укр. Бапт. Церква Нью-Йорк 9.55, Родина Й. Остапенко 10, Америк. Бапт. Церква Віри Брукгевен 145, Нед. Школа тієї ж Церкви 50, Василь Гергель закорд. місія 15, домашня місія 20, Родина Ів. П'ятковський 100.

На бідних, сиріт, удів і слабих: Укр. Бапт. Церква Філядельфія 9.50, Україн. Бапт. Церква Вонсакет — на бідних 10, на сиріт 10, Україн. Бапт. Церква Філядельфія 11.70, Україн. Бапт. Церква Ньюарк 26.12 Церква Сван. Християн Беніто Канада 20, Україн. Бапт. Церква Дітройт 24, вона вдруге 52, Василь Гергель 15, Україн. Церква Честер 15.13.

На різні цілі: Сестра Ол. Чернова позичка на будову Церкви Крумлин 1000, Родина Дм. Гентош для С. Тимцева 5, для родини Елісів у Африці 5, Бр. Михайло Теслюк звернув подорожні 150, Лідія Р. Болотовська для Окренця 10

для нього ж Сестри в Ніагара Фолс 10, Родина Й. Остапенко на будову Церкви в Крумліні 25, вони ж на ту саму ціль 20, Америк. Бапт. Церква Віри для Окренця 10, Макс. Синицький на часоп. Зірка 5, Дітройт для Дитячого Приятеля 5, Україн. Бапт. Церква Чікаго 39, 06 вона ж вдруге 26.89.

На „Післанець Правди”: Петро Зайн 5, Родина Е. Дендяк 5 Р. Тростянчук 5, П. Ланяк 10, Дм. Колішко 10, Теодор Чепіль 7.50, Степан Колодій 5, Укр. Бапт. Церква Нью-Йорк 10, Петро Литвиненко 2, Мартин Лисак 3, Василь Бура 3, Фр. Курівчак 4, Нед. Школа Укр. Бапт. Церкви Честер 50, І. Гарней 5.

На Біблійний Інститут в Аргентині: Петро Парницький 10, Родина Е. Дендяк 10, Родина Вас. Бартиш 25, Родина Й. Курівчак 15, Андрій Маяк 52.50.

Представник Видавництва „Дорога Правди” бр. Ів. Варчук розіслав безкоштовно духовної літератури на суму 115.96 дол.

„Милосердний буде благословенний, бо спомагає вбогого хлібом своїм”, Прип. 22:9; „Хто вбогому дає, не знатиме нужди”, Прип. 28:27; „Дайте ви їм їсти”, Луки 14:16.

Усі пожертви та вкладки й передплату на журнали посилайте на адресу: Mr. John Piatkowski, P. O. Box 228, Freehold, N. J., U. S. A.

Обов'язково зазначуйте в Ваших листах і на чеках або грошових переказах, на яку ціль посилаєте Вашу пожертву.

Представником „Післанця Правди” на західню частину ПАСШ призначається бр. Ол. Тритяк:

Mr. Alex Trytiak, 7060 — 10th Ave.,
N. W., Seattle 7. Wash.

Мешканці Нью-Йорку, увага!!!

Б О Г О С Л У Ж Б И

УКРАЇНСЬКОЇ ЄВАНГЕЛЬСЬКО-БАПТИСТСЬКОЇ ЦЕРКВИ В НЬЮ-ЙОРКУ

відбуваються українською мовою під проводом бр. Ів. П'ятковського щонеділі

по полудні від 5 до 7 години

Church of the Crossroads

242 East 14th Street (пір 2-ої Євено)

Вступ вільний для всіх!!!

Вигідний доїзд із усіх сторін міста підземкою й автобусами.

Об'єднання Сестер

при УМБТєі-Об'єднанні Церков

ПРОТОКОЛ

ділового засідання Об'єднання Сестер при УМБТоваристві-Об'єднанні, що відбулося 5-го вересня 1959 р. в м. Честері, Пенн.

По закінченні ділової частини 13-ої Конвенції відбулося ще ділове засідання Об'єднання Сестер. Делегати жіночих гуртків та гості зібралися, аби спільно розважати над справами, що покладені Господом на сестер у великому загальному служінні.

Тому, що передсідничка Об'єднання Сестер, сес. Р. Гентош змушена була бути при тяжко хворому чоловікові, проведення засідання було доручено сес. Ф. Беркуті, а секретарювання сес. Швець.

Розпочинаючи засідання, сес. Ф. Беркута прочитала Псалом 125. Підкреслюючи слова: „Ті, що надію складають на Господа, вони як Сіонська гора, яка не захитається, яка буде стояти повік”, — вона закликала сестер покладати і свою надію на всемогутнього Господа, а Він проведе в житті, підтримає в труднощах, допоможе в виконанні святого завдання.

По загальному співі сестри гаряче молилися про присутність Господню на за-

сіданні, про Його благословення та провід.

Представники жіночих гуртків дали звіти з праці на місцях.

Сес. Д. Марчук із Гартфорду розповіла, як сестри регулярно провадять свої зібрання, моляться, працюють — вишивають, шують, плетуть. Зроблені речі продають, а гроші пересилають на діло Боже. Взірці своєї праці привезла з собою на Конвенцію, аби показати сестрам та заохотити всіх до доброго діла.

Сес. Косців із Вонсакет сердечно привітала сестер та поділилася досвідом із праці. Жіночий гурток хоч і невеликий, але сестри люблять Господа. Збираються, моляться за діло Євангелії, жертвують на його успіх.

Сес. В. Софронова з Пітсбургу сказала коротке свідчення про своє навернення до Господа. Жіночий гурток щиро працює, висилаючи поміч для бідних в Європі.

Сес. К. П'ятковська з Фріголду прочитала Слово Господнє та прохала сестер триматися Господа, вірно служити Йому.

Сес. В. Віднюк із Балтимор передала сердечний привіт від своєї численно великої громади. Висловила свою радість, що вперше може бути на так людному з'їзді дітей Божих.

Сес. Ф. Березька з Філядельфії: — Чотири роки вже існує жіночий гурток. Зібрання відбуваються регулярно. Сестри працюють охоче для Господа, висилають поміч до Югославії, жертвують на місійну працю, збирають гроші на будову молитовного дому.

Сес. М. Будник із Честеру розказала про працю сестер, про їх активний уділ у жертвенності для підтримки місійної праці, допомоги бідним, на місцеві церковні потреби.

Сес. Ф. Беркута, Крумлин: — Сестри працюють, використовують свої дари. Жертвують на молитовний дім, що вже

будується, співають у хорі, який часто роз'їжджає по інших церквах, працюють учительками недільної шкільки. Мають свої зібрання.

Сес. О. Чернова з Нью-Йорку привітала сестер та висловила своє задоволення, що Господь допоміг побути на Конвенцію.

Сес. Бартиш із Майямі передала від сестер сердечний привіт та дякувала Богові за можливість переживати радість спільноти з народом Його на урочистості.

Сес. Домашовець із Гартфорду прочитала з Євангелії св. Луки, 12:32: — „Не лякайся черідко мала! Господь пам'ятає про вірних Своїх, і не забуває посилати Своє благословення на них.

Скарбничка Об'єднання Сестер с. Ф. Березька дала звіт каси.

Готівка в касі на 1 вересня 1958	\$ 656.32
Прибуток за звітний рік	713.10
Проценти	21.82
Замість квітів для с. Н. Потапович	408.00

Разом 1799.24

Видаток за звітний рік 665.00
Гот. в касі на 31 серпня 1959 р. 1134.24

Сестра с. Ф. Беркута зачитала привіти та побажання, надіслані до Об'єднання Сестер місіонерами, та звіти з їх служіння. Коротко познайомила з ходом всієї праці, провадженої Об'єднанням Сестер. Господь чудово благословляє зусилля сестер у виконанні Його волі. Діло зростає та розвивається. Пожертви жіночих гуртків та від окремих сестер дають змогу частинно підтримати чотирьох місіонерів: П. Антонюк, Аргентина, 25 дол. на місяць, П. Басик, Франція, 15 дол., М. Теслюк, 5 дол., Н. Окренець, Аргентина, 5 дол. Зазначена підтримка пересилається через касу УМБТ-Об'єднання. Велика подяка всім жертводавцям за щире матеріальне служіння. Пожертви, що надходять до Об'єднання Сестер, вносять-

ся до банку, в якому тепер маємо рахунок і книжку на ім'я нашого Об'єднання.

Делегати звіт прийняли та висловили свою подяку прововоді за гарну працю.

Цінячи працю, проваджену Об'єднанням Сестер, та бажаючи її розвитку в майбутньому, сестри тут же внесли свої добровільні вкладки: сес. Косців 20.00, сес. Росяк 5.00, сес. Бік 10.00, сес. Софронова 10.00, сес. О. Чернова 25.00, Бартиш 5.00, Жіночий Гурток із Мінеаполісу 10.00. Крім того зібрано добровільну пожертву 34.59.

Для перевірки касової книги вибрано сестер О. Лисійчук та Бік. Для рахування голосів запрошено сестер О. Червону та Швець. На засіданні було присутніх 45 осіб.

Відкритим голосуванням вибрано на наступний рік комітет Об'єднання Сестер, до якого ввійшли:

Предсідничка — Р. Гентош;
Заступниця предсід. — К. П'ятковська;
Секретар — Ф. Беркута;
Скарбник — Ф. Березька;
Член комітету — сес. Швець.

Запрошений для служіння бр. М. Подворняк сказав коротке будуюче слово, після чого спільною молитвою засідання закінчено.

Ф. Беркута, с. Швець

ПРИВІТАННЯ З НАГОДИ П'ЯТИРІЧЧЯ

Дорогі й любі в Христі Ісусі Сестри! Мир вам нехай буде від нашого Господа й Спаса!

Цього року пригадуємо собі початок праці серед любих наших сестер, що зв'язаний із нашою Конвенцією в Чикаго 1954 року, де було вибрано першу управу нашого Об'єднання Сестер на чолі з сестрою Наталею Жабко-Потапович.

Покійна сестра за час свого життя й праці доклала всіх зусиль задля розвитку діла Божого серед нашого поневоленого українського народу, при чому особливу увагу звертала на діяльність сестер, на утворення при церковних громадах гуртків сестер. Потім вона подбала про створення Об'єднання цих гуртків і притягнення їх до справи підтримки наших місіонерів за кордоном, у далеких країнах світу.

Прагнення сестри були здійснені ще за її життя, і вона разом із нами всіма раділа з успіхів цієї благословенної роботи, що з року-в рік ширшала, розвивалася та міцнішала.

Отже тепер минає п'ять років, як сестри почали через своє Об'єднання підтримувати місіонерів. Через наше Українське Місієно-Біблійне Товариство, ми з ласки Божої підтримуємо частинно матеріально чотирьох працівників на ниві Божій.

Жертвуючи на це святе діло, ніхто з нас сестер не збіднів і ніхто не був голодний тілесно. Навпаки, ми мали всього подостатком і до того завжди були радісні та веселі в силі Духа Святого. Господь рясно благословляв наш труд, і ми щасливі, що люба праця Його весь час росте та міцніє.

Я щаслива, що можу вас, любі сестри, сьогодні закликати до дальшої роботи, до гарячих молитов і до щирих пожертв на справу святу й велику. Піддержімо далі руки тих, що в далеких країнах світу ревно поширюють Радісну Новину серед нашого народу на Скитальщині! Підтримуючи наших місіонерів, ми тим чином піддержимо й наше любе УМБТовариство, допоможемо нашим чоловікам, братам і сином у їхній високій і благословенній роботі для Господа.

Велике щастя є давати на діло Боже добровільно, бо такі жертви любить Господь, як також Він любить і таких

жертводавців (2 Кор. 9:7, Дії Апост. 20:35).

Зближаються дні спомину про Різдво Христове, коли анголи радіючи співали про мир на землі між людьми доброї волі. Тож, належачи до людей найдоброї волі, радіймо й прославляймо нашого Спасителя та Христа та приносимо Йому дари та пожертви за прикладом мудрих чоловіків і жінок святої Біблії.

Від усього серця вітаю сестер з святами та бажаю всім радісних і щасливих свят Різдва Христового та Нового Року!

Ваша сестра *Розалія Гентош*

КАСОВЕ СПРАВОЗДАННЯ СЕСТЕР.

До каси сестер вплинули такі пожертви та вкладки: Гурток Сестер Крумлин 10.00, сес. Тригубець 10.00, Гурток Сестер Честер 10.00, с. К. Гордюк 1.00 сес. Р. Гентош 5.00, с. Ф. Березька 5.00, Жіночий Гурток Філядельфія 10.00.

Нехай Господь віддасть усім стократно! Жертвуйте далі для Бога! Усі пожертви посилайте на адресу:

Mrs. F. Bereska, 827—65th Ave.
Philadelphia 20, Pa.

РІЗНЕ

Нова Біблія. Як інформують нас міродайні чинники, Біблія нового перекладу переходить останню коректуру. Майже шостимісячний страйк друкарів в Англії та деякі інші, незалежні від Брит. і Закор. Біблійного Товариства, обставини та перешкоди сповільнили кінцеві процеси видання Біблії. Проте тепер ці труднощі вже усунені, і, як Господь дозволить, Біблія нового перекладу в наступному 1960 році, датована цим же роком, вийде в світ, де виходу її нетерпляче чекають мільйони українців усіх християнських віровизнань. Зацікавлених її виходом радимо не турбувати Британське

та Закордонне Біблійне Товариство та редакції часописів зайвими запитами а, натомість, — просити Господа, щоб Він допоміг якнайшвидше докінчити цю велику та святу справу, Йому та Його дітям любу й дорогу, що, без сумніву, піднесе та зміцнить віру в Господа Бога серед великого українського народу та станеться для нього могутньою зброєю в відвічній боротьбі проти темних сил невірства та неволі.

Усі українські часописи в усьому світі просимо цей коротенький комунікат передрукувати в найближчих числах.

Редакція „Післанця Правди”.

„Післанець Правди”, найстарший баптистський часопис, що відслужив Богові та віруючим українцям 33 роки, із наступним числом за поміччю Божою розпочне 34-ий рік свого існування та праці. Як і останніх попередніх років, він залишатиметься офіційним органом Українського Місієно-Біб. Тва.-Об'єд. Баптистських Церков у ПАСШ та одним із чоловічих репрезентантів Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства, і стоятиме на ґрунті Біблії та чистоти й непохитності віри в Господа Спасителя Христа та надалі відбиватиме всі напади та навали князя темряви та його рабів на пречисту Євангелію та її вірних визнавачів серед нашого любого українського народу.

Новинками, що мають на меті підтримати підвалини цієї його святої праці від нового року, будуть такі:

1. В окремих країнах світу будуть призначені представники журналу, що дбатимуть про поширення його та матеріальну підтримку для нього;

2. Лекції „Недільної Школи” в журналі не друкуватимуться. Цією справою займеться Всеукраїнське Єван.-Бапт. Братство, що випускатиме лекції окремою брошурою. Перше півріччя лекцій відіб'є своїми заходами та засобами Ка-

надійське Об'єднання Церков, яке й розішле їх ще перед новим роком усім Церквам і окремим особам. Лекції на друге півріччя видрукує своїми заходами й засобами Об'єднання Церков ПАСШ, що й розішле брошуру ще перед 1 липня 1960 р.;

3. З огляду на те, що від 1947 року кошти видання журналу виросли в декілька разів, УМБТво-Об. Церков підносять передплату на журнал від 2 до 3 дол. і просять усіх добродіїв і читачів журналу збільшити жертвовність на журнал, який сотки примірників кожного видання висилає безкоштовно всім старим інвалідам і слабим у всьому світі.

Редакція журналу просить усіх віруючих у всьому світі молитися за журнал, дописувати до нього та жертвувати на його розповсюдження серед нашого українського народу на Скитальщині та в Україні.

Закордонними представниками „Післанця Правди” призначаються тим часом такі особи:

Південна Америка: Брат Артем Корнійчук. Адреса: Artemio Kornijczuk, Casilla de Correo 2285, Correo Central, Buenos Aires, Argentina

Західна Німеччина: Брат Степан Тимців. Адреса: Stefan Tymciw, (20a) Hameln Weser, Obere Basbergstrasse 57, Deutschland.

Представником „Післанця Правди” на Чикаго призначається бр. Мих. Береза. Mr. Michael L. Bereza, 1451 W. Talman Ave., Chicago 51, Ill.

Прізвища представників в інших країнах і континентах оголошуватимуться в наступних числах журналу. Просимо посилати нашим представникам передплату, залеглість за журнал та пожертви на його поширення.

ХРИСТОВЕ СВІТЛО В УКРАЇНІ,
Історія українського євангельсько-баптистського руху — це книжка, яка повинна бути в руках кожної свідомої віруючої людини. Якщо вона не знає історії українського баптизму, а особливо, початків його, то не буде встані удоводнювати іншим потреби голошення Слова Божого нашому народові.

Комітет Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Братства на засіданнях своїх у Торонто з увагою зупинився на важливому питанні — поширенні цієї корисної книги серед українських віруючих у всьому світі. Тому то Комітет вирішив знизити ціну книги до 1.50 доляра за примірник. Церкви, видавництва та книгарні можуть одержати ще й більшу знижку, якщо замовлять декілька примірників.

Віруючі в заоканських країнах можуть для церков, громад і для поширення в світі одержувати цю книгу на особливо сприятливих умовах.

Пишіть негайно на адресу:

Rev. Z. Reczun-Panko, 148 Tecumseth St., Toronto 3, Ont., Canada.

Звідти ж виписуйте всі книжки Видавництва „Дорога Правда”.

ЕНЦИКЛОПЕДІЯ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Вийде чотири томи (двадцять зошитів усього 1600 сторінок).

Бже надруковано перших десять зошитів, готовий перший том. Ціна за передплатою 50 дол.; у шкіряній оправі всі чотири томи — 58 дол. Передплатуйте тепер! Потім Е. У. коштуватиме 60 дол. у звичайній оправі.

Verlag „MOLODE ZYTIA”
München, Dachauerstr. 9/II, Germany

Нові Журнали. 1. Євангельське Проміння. Журнал для молоді. Адреса:

Artem Kornijczuk, Casilla de Correo 2285, Buenos Aires, Argentina.

2. *Молодь для Христа.* Обіжник української баптистської молоді в ПАСН. Виписувати з централі Об'єднання Молоді при УМБТві. Розсилається всім гурткам молоді.

„Післанець Правди” від 1947 до 1953 року можете мати в чотирьох книжках у гарних окладинках із золотом тиснутими написами. Ціна за всі 12 річників 35 дол. Є тільки декілька комплектів, тому одержать лише ті, що перні зголосяться.

Ці чудові збірники надаються, як подарунок і як пам'ятка, для церков, осіб, видавництв і для книгозбірень.

По ці річники пишть безпосередньо до Редакції „Післанця Правди”.

Щоб не мати затримки щодо одержання „Післанця Правди”, не забудьте кожну зміну вашої адреси негайно зголосити листівкою до Редакції журналу.

„Дитячий Приятель”, чудовий, багато та мальовничо ілюстрований журнал для дітей (і молоді). Захоплюючий матеріал. Редактор бр. Гр. Домашовець. Адреса:

Dytiachiy Priyatel, 16 Williams St., Hartford 5, Conn., U.S.A.

Передплату та пожертви на „Післанця Правди” — чеки, грошові перекази, тощо висилайте скарбникові на адресу:

Mr. J. Piatkowski, P. O. Box 228,
FREEHOLD, N. J.

Рукописи, листування, зміни адрес і замовлення на „Післанця Правди” посилайте на адресу:

„Messenger of Truth”,
247 East Roland Road
Parkside, Chester, Pa. U. S. A.

„Післанець Правди” — орган Українського Місійно-Біблійного Товариства — Об'єднання Євангельсько-Баптистських Церков у ПАСН.

Презес УМБТ-ва Об. Церков:
Павло Бартків
Редакт.-видавець: Л. Жабко-Погановиз
Співредагує: Ред. Колегія